

— НАША ВІЛА В НАС САМИХ —

СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ

WETSPAWN NEWS

Орган Української Стрілецької Громади в Канаді

— РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ —

АДРЕСА: BOX 2121. WINNIPEG, MANITOBA, CANADA.

Рік II. Ч. 10. 30. ЖОВТНЯ 1931.

WINNIPEG, MAN., Oct. 30. 1931. Vol. II. No. 10.

Свято Державности і Армії

Минає 13-тий рік, як найдаліше на захід висунена частина українських земель, що була під Австрією, поновила права на свою незалежність. Листопадовий акт проголошення українських земель під Австрією САМОСТІЙНОЮ УКРАЇНСЬКОЮ ДЕРЖАВОЮ, геройська оборона тих прав оружною силою, та акт злуки цих земель в ядром українських земель в Великою Україною 1919 р. в одну цілість під назвою Української Народної Республіки — це ті світлі сторінки української історії послідних літ, до яких під нинішній час звертаються наші думки.

Під гук крісів і скорострілів та реву гармат, на ратуші старинного українського городу князя Льва, ваткнув стрілець блакитно жовтий прапор. Протягом одного дня змінив весь край від Сяну по Збруч свій вигляд, прибираючи український характер. Розоруження австрійських військ, перебір австрійських урядів ново назначеними українськими урядниками, довершено в такою скоростію, неначе би це діялося не за революції, але в мирний часі. Відзискання ДЕРЖАВНОСТИ західної частини українських земель, що майже

600 літ тому назад стратила її була, стало дійсністю і настав цей довго очікуваний цілими поколіннями великий час.

Не мав український нарід при своїм освободженню жадних помічників ані союзників. Окружений ворогами, заданий він був лише на свої власні сили. В краю стояли оружні частини Австрії, досить ще сильні, щоби здусити всяку нельоальність зглядом Австрії. Щоби політичний акт проголошення самостійности набрав змісту, треба було поставити проти збройної сили також збройну силу — створити Українську Армію. І дійсно створилася українська Армія, якою основою стали У.С.С. І неначе з під землі виросла орна, та стала гордістю українського народу, символом нашої самостійности. УКРАЇНСЬКЕ ВІЙСЬКО І УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА це ті перозлучні цінности, якими ми дорожимо, це те світло, яке просвічувати буде дорогу аж до завершення перерваного діла.

І скорою ходою пішло наладжування нового життя на волі. Та в краю настала тривога. Відвічний ворог лях, що сам що й на скинув зі себе п'яно невідьника, сягнув лукавою рукою по найвищу цінність

STRILECKI VISTY — VETERANS NEWS

a monthly Journal Published by the Ukrainian Veterans Ass'n in Canada
155 McGREGOR ST. WINNIPEG, MAN.

Edited by Paul Shulha

And Printed by the People's Press Co.,
at 173 McGregor St. Winnipeg, Man.

Річна передплата \$1.00 — Поодинокое число 10 центів.

українського народу, по його волю, по землю і майно. Росли рідкі ряди оборонців елушних прав україн. народу, створилися бригади, корпуси — повсталa українська Армія. Вісім місяців вона ставила чоло переважачим ворожим силам та завдала ворогові не одно тяжке поразення; вона вкрисла славою та непобіджена, а з браку набоїв перейшла річку Збруч.

Ой, та замурилися, Стрільці Січові!

Як Збруч річку проходили...

співає наша стрілецька дума, бо дні радості минули, бо дні смутку настали.

Та не громом кидаймо ми на наших ворогів і не спихаймо вини одні на других. Памятаймо, що життя це боротьба, боротьба за існування, за правду. А правда річ зглядна і її треба собі вибороти. Двацять століття, що правда, не знає вже невільництва людини. як одиниці, але людство ще не поступило так далеко, щоби усунуло також поневолення народів. За кожним народом признається право на самостійність але треба вміти її собі здобути та вдержати. Рішачим чинником в здо-

буттю її є сила і то збройна сила на першим місці. В бою не все скількість рішає. Звичайно і менша армія, як її жовніри свідомі, що боронять правди, розбиває в двоє сильнішого ворога. І хоч численні є наші вороги, то в бою за нашу державність, ми вийдемо побідниками. бо за нами правда, бо наш стрілець показався відважним і витревалім, бо луч світла волі, яку можна досягнути лише в своїй національній державі, просвічує молоді, будучим українським стрільцям. Іскра, що впадала 1917 до 1920 р., жевріє досі. Невидна вона, лиш часом вибухає полум'ям та наганяє жах на ворога-грабіжника українських земель. В підпіллі росте наша військова сила, вступає в сліди героїв послідних визвольних змагань. Вона дає нових героїв. складає нові жертви та ними роздуває з іскри вогонь в українських серцях, огонь боротьби за правду, за волю поневоленого українського народу, за його державність, за наш великий національний ІДЕАЛ Самостійної Соборної Української Держави.

ПОЗІР !

ПОЗІР!

ПОЗІР !

ПОЗІР ! — кликала в пам'ятному Дні 1918. р. загрожена Батьківщина.

ПОЗІР! — кликала в цьому Дні наша столішня місто Львів.

ПОЗІР! — неслося гомоном по селлах, филою переливалося понад ріки й ставки, плали левадами й полями широкою луною відбивалося від карпатських гір та непроходимих борів-лісів, заверталося на яри й степи.

Заходило під мійські крівлі, як від віків бажаний зов гостем входило під селянські стріхи.

Стрепенувся галицький відьом Української Нації, стиснув у змученій долоні холодний кріс і пішов ще раз на стрічу своїй долі...

"А МИ НАШУ СЛАВНУ УКРАЇНУ РОЗВЕСЕЛИМО" ...

На трупах борців вироста червона квітнина. Гаряча кров відлилася в її червоні, повні китиці“...

Як видимий доказ недавніх змагань, остали інваліди. Сиктаються по ободоленій Землі рештки людського тіла і лиш наслукують, чи не кличе воєнна сурма на дальші бої. З охотою кинуть на жертвенник і ці рештки свого тіла, віддають душу за найвище національне Добро.

А покищо, колишні лицарі хлять буйну голову до долу і з лицем покритим соромом, простягають руку до громадянства за підмогою.

Українське громадянство не повинно відмовити цієї допомогі Тим, що поставили свої груди й вишлись з кривавої борні найбільше покривджени.

УКРАЇНЦІ ВІЛЬНОЇ ЗЕМЛІ КАНАДИ!

Громадянство в краю складає мимо найтяжчих трудностей свої жертви на інвалідів. Зложіть і Ви свою жертву, бо інваліди билися за спільне добро, за права Українського Народу, з яким Ви, хоч за морем чуєтеся одним.

ТИСЯЧА ІНВАЛІДІВ У. Г. А. чекає на традиційну поміч, на ЛИСТОПАДОВУ ЗБІРКУ.

ВІСІМНАЦЯТЬ ТИСЯЧ ДОЛЯРІВ НА РІК МУСИТЬ ГРОМАДЯНСТВО ЗІБРАТИ на ренти інвалідам, на лікування, на протези, на удержання Дому інвалідів.

Іменем інвалідів кличемо о цю допомогу й віримо, що Українське громадянство не забуде останків своєї героїської Армії.

У Тринадцяту Річницю Національного Зриву

**ГОЛОВНА РАДА
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ
у Львові, вул. Руська Ч. 3.**

**Жертви слати на адресу: Українська Стрілецька Громада, Бакс 2121.
Вінніпег, Ман.**

До Українського Громадянства!

Головна Управа Української Стрілецької Громади в Канаді беручи під увагу політичну діяльність так званих українських комуністів в Канаді, яка виявляється в демагогічній-агітаційній пропаганді ширеній устно рефератами, промовами і дискусіями та писмом (комуністичними брошурами, УРВістями, Фермерським Життям, Робітницею і т. п.) прийшла до заключення що:

I. ТУРФДОМИ (Товариство Українських Робітничо-Фермерських Домів), яких Головний Заряд у Вінніпегу підлягає канадській комуністичній партії, яка є секцією III. Інтернаціоналу в Москві — виконують

припоручення своєї централі та працюють на користь Москви, а не на користь Самостійної Соборної України, ані на користь Канади.

2. Повищі товариства організують в Канаді заворушення та намовляють робітників до бійки з поліцією уживаючи в тій цілі під покришкою національного клича допомоги Західній Україні, зорганізованих відділів ТОДОВИРНАЗУ (Товариство Допомоги Визвольному Рухові на Західній Україні).

3. Ті Товариства стремлять до прилучення Українських Земель під Польщею, Румунією, і Чехословаччиною до СССР і за-

держання всіх українських земель під Москвою, місто стреміти до створення САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ на всіх історичних Українських Землях.

4. Ті Товариства в цілі приєднання членів української народності використовують теперішню загальну господарську кризу та безробіття в Канаді, як також національні почування і почуття заподіяної кривди українського народу.

5. Ті Товариства уживаючи імени Українців та маючи на оці добро наших відвічних ворогів Москалів а не Канади ані Незалежної України намагаючи канадійсько-українське робітництво до нелюбовності проти Канади і до протидержавних заборень, пошкоджують доброму імені Українців в Канаді.

Тому стверджуємо, що робота тих товариств є шкідливою так для Канади на-

шої нової вітчизни, як і для справи змагань до Самостійної Соборної Української Держави.

Остерігаємо українське громадянство перед безсовістними і платними агітаторами Москви.

Взиваємо українську суспільність щоби:

1. на кожному кроці виказувала шкідливу роботу большевицько-московських агентів,

2. щоби українська суспільність творила комітети опіки над укр. робітниками, що потерпіли від нинішньої кризи і організували кооперативні підприємства та плянові старалися зменшити нинішню економічну скруту і долю українського робітника в Канаді.

**Головна Управа
УКРАЇНСЬКОЇ СТІЛЕЦЬКОЇ ГРОМАДИ.**

МУЧЕНИКАМ ЗЛОЧИННОЇ РУКИ

Слава, слава Герої Вам!
Що палягли на полі там,
Де ниви ровлогі цвили яринами,
Днесь осталися згарища —
Страшні видовища,
А сироти бідні гасять їх слезами.

Де пишались наші села.
Там руїна ся остала.
Землю вкрили трупи й гарматні кулі.
Сплять там сини України,
У могилах де руїни,
Що бажали Неньці Україні волі.

Де вражі ляхи знущались,
Кров невинно проливали,
З неї зродиться мстник на кати-тирани.
Повстануть в могилах герої,
Що мучилися в неволі,
Пірвуть страшні дияби й ляцькі кайдани.

На нашій землиці рідній,
Де сироти плачуть бідні,

Кровця наших братів зросила ниви
там.

Той засів принесе плоди,
Будуть бачити народи,
Заквітчаєть і зродиться великий лан.

Спить спокійно герої,
Що голови зложили в бої
Серед кровавого танку горя-муки.
Земля пером Герої Вам.
Спочивайте спокійно там,
Честь Вам, слава, спить спокійно мученики.

Ваші діла приміром стали,
Нове покоління шукає слави,
В підпіллі нові кадри щоб докін-
чити Ваших діл.

Боевики за України Волю
Все готові — острять зброю
Прогнати ворогів з українських
гір-долів, міст і сіл.

Іван Новосад.

Громадсько господарство як засіб в боротьбі за самостійність

Загально відома річ, що господарство кожної країни має великий вплив на політичну силу держави, як також на добробут горожан, які в ній живуть. Господарські потреби країни є так важні, що нераз викликають непорозуміння, а то й війну, та вистарчить вказати хочби на послідню світову війну. Спільні господарські потреби поодиноких держав впливають на їх приязне відношення до себе, а на відворот протилежні господарські потреби викликають непорозуміння.

Кожна держава старається не лише о свою політичну, але також о свою господарську незалежність. Коли рільництво, копальняний промисл, торгівля і фабричний промисл та банковість держави добре розвинені і упорядковані і коли країна все найважнійше, що її потрібно до виживлення горожан і охорони на час миру і війни. може випрудуковати в своїх границях, то така країна чується незалежною від своїх сусідів. Вона наладжує своє господарство і політичне життя після своєї волі і потреб. Тому кожна країна стараєся розбудувати і упорядкувати як найкраще своє господарство, щоби можливо як найменше бути залежним від заграниці.

Культурні народи, що привикли жити в своїй самостійній, національній державі, ставити свою державність на найвищим щаблі своєї національної гордості і її завзято боронити, утотожують національність з державністю, так що горожани Франції в їх розумінню є французької національності, а горожанин Польщі є польської національності. У культурних народів затерлося розуміння різниці меж державністю а національністю. Так само відносини господарства, культурні народи беруть як господарську цілість нації — господарство даної національної держави.

А однак, були і є такі народи, що хоч мають всі услівя творити державу, то все таки в різних причин її не мають. Є народи, що мають свою окремішну мову і культуру, заселяють збитою масою велику територію, мають почуття спільної приналежності і окремішності і бажання бути самостійними, а однак другі сильніші чи хитріші народи вспіли поневолити їх і накинати їм своє панування. До таких народів належали до недавня Ірляндці, Чехи, Словаки. Поляки, Литовці і другі, а до нині ще лишилися такими Українці. Про господарство таких народів не говориться, бо воно входить в господарство держави до якої поневолені належали чи належать. А все-ж такі життєві потреби поневолених народів з правили є відмінні від потреб державного народа.

Коли господарство відіграє таку важну ролю у державних народів, то воно мусить становити не менше важну справу для поневоленої нації. Ба що більше, ті поневолені народи мусять ужити в певних обставинах свого господарства як засобу боротьби за сою самостійність, як це було в минувшині в боротьбі за самостійність деяких поневолених народів і як це діється в деяких народів на наших очах. І хоч наука, яка, як вище сказано, не розрізняє господарства поневолених народів вчисляє його до господарства державної нації, то мимо того ця різниця існує і це добре знають поневолені народи. І так Чехи за часів своєї приналежності до Австрії для означення свого господарства, у протиставленню до господарства австрійської держави, називали його громадянським господарством (Народостні господарстві*). Тому й Чехи як і другі народи вже за час свого поневолення (* Господарство державної нації означає наука національною економією, або народним господарством.)

старалися вибудувати і упорядкувати своє громадянське господарство, руководячись потребами свого народу і розуміючи, що від цієї справи незвичайно богато залежить прискорення чи опізнення його освободження. Також і український нарід, який стремить до своєї самостійності, мусить звертати пильну увагу на своє громадянське господарство.

Українське громадянське господарство, до якого треба зачислити всі підприємства, що є в руках Українців громадян без огляду чи то одиниць (фармарів) ремісників, фабрикантів, чи то спілок, має рівнож велике значіння для українського народу не лише ізза боротьби, за саме його існування, але також ізза його боротьби за державну приналежність. Пригляньмося одній і другій справі ближче.

Український нарід, що вже давно втратив свою самостійну державу, як упосліджена частина горожан Росції і Австрії, а тепер Польщі, зішов на останній щабель господарської будови. Український нарід, це нарід, що в 90 відсотках займається управою землі і то в половині не своєї. Він зробив лише початки в напрямі розбудови своєї торгівлі, він ще зовсім не встиг розвинути свого фабричного промислу і банкових підприємств. Беручи під увагу те, що Українці сповняють просту роботу, до якої треба в першу чергу сили а не науки! творять так звану верству некваліфікованих робітників, що є найгірше плачені всюди, зрозуміємо, що нинішнє положення українського народу є незвичайно критичне. Те положення стає тим гірше, що і той мізерний дохід, який українське громадянство має, воно мусить віддавати в чужі руки, купуючи промислові продукти, хоч які-б ті закупна малі не були, від фабрикантів чужинців (Жидів, Німців, Поляків і т. д.) Лише розбудова свого власного промислу і всіх вищих галузей господарства може поліпшити до певної міри життя українців на рідній землі а до певної міри і на чужині.

Не менше важну вартість представляє

громадянське господарство українського народу також в напрямі його змагань до незалежної держави. З окрема важну роль відіграє справа посідання землі і під тим зглядом український нарід може ніколи перед тим небув так загрожений на своїх історичних землях, як під теперішню пору. На протязі соток літ неволі польські королі і московські царі, щедро обдаровували своїх шляхтичів та дворян українською землею, яка в той спосіб перейшла в чужі руки. Нині на українській території під Польщею, ту землю, за яку український нарід століттями клав свою голову в боротьбі з азійськими народами, яку він зросив потом і кров'ю за часів панщини, польський уряд ділить помежи колоністів з корінної Польщі, а москалі спроваджують москалів з корінної Москви а жидів з цілої російської імперії колонізуєчи Велику Україну будьтоби з причини перебудовування сільського господарства на комуністичний лад. Переселення чужинців на українську землю скріплює чужинський елемент і сильно загрожує, як що не нищить стремління українського на роду до заможності. Тому не диво що український нарід прямо інстинктивно в самообороні огнем гонить колоністів зі своєї землі по обох боках Збруча. Хоч цей засіб боротьби стрічається з крикливим осудом, передовсім зі сторони ворогів, а частинно і критикою своїх, то на ділі є це при нинішніх умовах одиниєм успішним оружжям і український нарід як слабший, є вповні оправданий до припинення його.

Не менше важною справою на дорозі визволення народу є розбудова його торгівлі і банковості та промислу. Розуміючи це, Українці в цілیم запалом взялися до праці, до вибудовування своєї торгівлі в першу чергу. Тому що Українці в Старім Краю не мають капіталістів-одиниць, які-би самі закладали такі підприємства, розбудувати свою торгівлю являється кооперативна система, де потрібний капітал збирається з малих уділів. Цей перший тор

говельний відділ українського громадянського господарства мусить довести до започаткування другого відділу, то є розбудови українського промислу. Бо маючи забезпечений збут певного фабричного продукту через свої торговельні кооперативи, можна без ризику приступити до своєї фабрики, як раз за гроші заощаджені в цих торговельних кооперативах. На українських землях під Польщею приходить черга вже на розбудову цього другого ступеня громадянського господарства, а початки зроблено там заложенням фабрики мила, цукорків, паперців, килимів і др.

Нарід, що має розбудоване своє громадянське господарство збільшає свій добробут, а зі збільшенням добробуту збільшаються його вимоги життя. Тому, що українське громадянське господарство (господарство поневоленого народу) є частиною національного господарства (господарства цілої держави, в якій поневолений нарід живе), то оба ці господарства тісно зв'язані й від себе залежні. Так це громадське господарство поневоленого народу стає одним важним колісцем в господарській будові хоч і не своєї держави, яке після того чи входить в триби цієї машини господарства державного народу,

чи виключається з неї, пособляє або сприяє сам хід цієї господарської машини державного народу. Користаючи з цієї закономірності недержавний нарід може ужити її в боротьбі за свою державну незалежність, переводячи бойкот виробів підприємств ворожого державного народу. Щоб цей бойкот дався болючо відчутти державному народові, треба двох умов: перше розбудова громадянського господарства поневоленого народу мусить досягнути відповідний ступінь розвою, щоб поневолений нарід переводячи господарський бойкот, мав свої торговельні підприємства, в яких би міг купувати вироби своїх фабричних підприємств, а друге те саме мусить статися з розбудовою господарської структури державного народу, коли він (державний нарід) має болючо відчутти цей бойкот його підприємств.

Тому, що поляки самі були недержавним народом і не вміли ще розбудувати своїх підприємств, як і тому, що українські підприємства на українських землях під Польщею ще в самих початках, то і господарський бойкот не може ще бути важним засобом боротьби за визволення держави під німнішу пору, як дехто з Українців на еміграції думає.

Поклін Рабів

Під свіжим враженням тяжко оцінювати якісь важніші події чи явища. Кожний посторонній розсудний спостерігач, все що йому не зовсім ясне, вважатиме за доцільно зрозуміти, оцінити, а тоді лишень виносити таке чи інше рішення. Але не так воно водиться з тими людьми, що підпали абсолютно під гніт чужої волі. Вони на осліп, на перший кивок панського пальця готові кинути себе в огонь і воду.

Сталася в Польщі одна важна подія. На українських землях в Трускавці від руки невідомих справників, загинув оден з чільних польських політиків Т. Голуфко. Польська преса з цього приводу підняла

жахливий вереск, що дійсно "вопіє до неба", ніби на Польщу спало щось такого дуже несподіваного. І ми розуміємо її. Розуміємо той тлибий розпач цілого польського громадянства, яке сьогодні без ріжниць напрямків, обєдналося, щоб прикриваючись "страшною подією" виступити знову проти всего українського. Розуміємо тому, бо не стало одного з найчільніших їхніх "послідовників великих ідеалів польської монарховосьці", того хто коштом наївності закукурічених варшавських-уснеровських модерних Кисілів, а Галицько-волинських хлібодів, зручно бу-
дував ту "монарховосьць" на наших пре

дковичних, політих нашою кров'ю і потом землях. Нестало нарешті одного з найаручніших експериментистів так зв. "меншостевої політики" в Польщі, який можливо сам довів до того, чого ми є сьогодні на наших Західно-українських землях, свідами.

Але якось не можна зрозуміти одного. Не можна зрозуміти наших тих, що при першій чутці про смерть їх ментора, з переляканою міною кинулися сторчка в ноги, щоб першими віддати свій глибокий рабський поклон "світлій пам'яті щирого приятеля українського народу". Цілі зграї "варшавського сміття" та волинської хруніяди, отих "заступників", яких не допускають і женуть скрізь куди вони не тиснуться "заступати", кинулися стрімголов наперебій, щоби зайвий раз засвідчити хто вони такі. Та врешті не в тім річ. Нічого дивуватися тому, хто призвичаївся до фолі льякая. Найважливіше те, що ті панове з таким то запалом кинулися осуджувати

"ганебний вчинок", і без жадних на це підстав, п'янують українське громадянство. Яке вони мають на це право? Що хоче нарешті та зрадницька кліка, яка будучи сама розчавленою подіями, від українського народу? Що спільного має вона з тим нещасним народом, яким ганебно, сидячи на запічках, тургується і закабалує його у вічне рабство? В той час як кишать нашим народом Соловки, Сибір, мури "Свєнтого Кшижа". Баторого і безчислених інших, коли на наших очах догрівається останній акт жорстокої нашої трагедії, в той час жалюгідні відпадки бавляться у "високу отвлеченную політику" на затилах найлютіших наших ворогів. Гидко це, тяжко і соромно про це говорити. Але також тяжко про це мовчати, бо назрівають великі події, ясно добігають до їх необхідного розв'язання і всі ті коров'ячі хвости, що плутаються поміж ними, заважаючи їх гоніві уже раз на завжди мусять бути відкинуті.

ПТАХ

Ніхто не знав його правдивого назви-ська. Казали до него:— Птах. Бо лице його було подібне до сови, очі були як в шуліки, а ніс, як клюв яструба.

— Птах, забракло паперу. Завтра Птах приносить цілу пачку. — Птах, забракло черенок: — завтра Птах привозив скриню, ваги двох пудів. — Птах, часопис готувий — цього самого дня Птах забирав його і випісляв.

То був одинокий звязковий тайної друкарні зі зовнішнім світом. В самій річі ніхто не знав, що вона існує, навіть найбільше довірені члени організації. Хто переступив поріг цієї кузні живого революційного слова, мусів перечеркнути цілу свою минувшину. Не маєш матері, не маєш батька, не маєш дитини, не маєш друга, не бажаєш щастя, не віддаєшся покусам слави, не віриш ніякі нагороди перед гро

бом і за гробом, живеш анонімово, працюєш анонімово, ціла твоя моральність — то етика революційного аноніма. Мученики, що із жертвенного стоса піднімаються в небо віковичних розкошів — то не ти. Герої, що воскресають на побоевищах і закладті в крицю вступають на педестали пам'ятників — то не ти. Поети, що їх тобпи лаврами вінчають — то не ти. Твоя етика зовсім нова. Її не було навіть в часах грецьких стоїків. Бо ти віриш навіть в те, що після тебе прийдуть другі люди і валитимуть твою роботу, а для добра дальшого розвитку, затруть навіть всякий її слід. Йде тільки оден безнастанний постійний розвиток. Ти, проминаюче звено, якийсь час зв'язуєш минувшину з майбутністю, а після того кришишся і гинеш. Те все таке просте, як два і два, чотири. То вершок мудрости, а кого то дивує,

той думаюча мірнота.

Птах, то було найсовершенніше втілення тої філософії і тої етики. Дійшов до тої небуденної рівноваги, що ціхувала найбільших людей, які колинебудь жили на світі. А все-ж таки він тільки обслуговував друкарню. Не ставав на ніякій трибуні і не навчав, не перекладав переповнених цитатами томів і не переповідав нікому своїх думок не присвічував нікому навіть своїм приміром, бо ті, що разом з ним працювали, не витрачали дорогого часу на взаємну обсервацію. Жили — і це їм в повні вистарчало. Працювали — і це задоволювало всі потреби їхнього духа. На широкім світі зростає гніт, а вони в його підземеллях готовили йому гріб. На світі вянуло деревце пізнання зла і добра, а вони із одного зернятка ідеї, плекали новий кущ зі здоровими корінцями, ві силою росту, якої не можна було навіть обчислити і зі скритими в молодому мякуші золотими овочами. Все — се тільки переміненний соняшний промінь. І ця ростинка їхньої громадянської думки і ті друкарські касти і ця бібула і ці відозви і вони самі. От, звичайні складачі. А той там незвичайний хемік, якого вибуховий матеріал сфінксового складу облетів всі лабораторії міністерства війни і не реагував на ніяке "Сезаме відкрийся" найсовіснійших і найбільш обдуманих аналіз. Той знову одинокий в своєму роді інженір, що вмів робити підкопи без штабу рахункових, без тачок і возів, що забиралиби землю, без задержки вуличного руху і мимо цілої армії настановлених Аргусів. Та, наприклад, трийцятьлітній жінка, зуміла обіхати кілька високих шкіл, цілі роки працювати в бібліотеках, здобути цілий ряд патентів, що розгубилися десь по світі крім ... паспорту. Як дух появлялася в гостинниці і як дух, з неї зникала. Немов мряка, що виходить із землі, появлялася скрізь і за найменшим подувом слідчої поліції, знову розвівалася в повітря. Не подумала навіть ніколи довше, як п'ять хвилин про дитину, що росла у бабусі певно в добрій опції, бо

від чогож впрочім булиби бабусі? Навіть патенти добувала анонімово. До хемічної лабораторії ляйпцігської високої школи не пускали жінок. Тож вдягнула мужеське убрання. Та на нещастя раз якось вимілила; професор добродушний старичок, став її приводити до пам'яті, порострібав, тайна виїшла на верх. Треба було їхати далше в світ. Іхала, аж знайшлася тут. А решта того друкарського легіону? Всі вони такі. Кожний через одну хвилину ставав на найвищому щаблі научної спеціалізації, а опісля сходив з него глибоко, глибоко... аж на суспільне дно, аж під то море голов, прямувань, замислів, етик законів, людських уряджень, де кузня завтрішнього, де твориться нова вісь світа, де родиться провідна думка майбутніх поколінь, де може вдержатися тільки геній анонімовости, а разом з тим стихія. І напівдуже кожен з них мігби був сказати про себе: я і природа одно. Але а погордою відносилися до всякого лірично-філософського "розмазування в собі і розглядання складових дощичок будови свого я". То був може одинокий канон скептиків синтетиків.

Десять років шукали за ними, чи не що дня обтираючися о їхні постаті. На вислідження їх видано кільканайцять мільйонів, коли в той-же час вони самі нічого майже не видавали на себе. Через них заодно алярмували цілу адміністрацію, коли в той сам час, ні оден грецький Архімед не здобувався на такий спокій, як вони. А все такі поводження не засліджувало їх. Аж до найдалших меж промахів, ще на основі рахунку імовірности ладилися до неминучої катастрофи. Змінювали помешкання, переносилися з міст до міст. Над кожним з них завис незасований смертний присуд. Але та смерть це фізіологічно і психологічно тільки питання нервів, а природничо та філософічно тільки питання переміни матерії. Колись зревольтовані народи ставили святиню Розумові. Колиб то від них сьогодні залежало, може б ставили святиню Святому Інстинктові.

Але й то ні. Протоплямі? І то якийсь похідний твір. Взялиб собі за тимчасового Бога якийсь хемічний первень, от, наприклад, кисень. Він підтримує живуче життя, а загибаюче розкладає. Він тепер в часі ревної праці вбігає до їхніх легенів, проникає до крові. Потім, коли відчитують присуд, а шовк затисне шия, сповнить речу свого владного завдання над ними...

Аж надійшов той роковий день. Птах, що кожного ранку виходив з друкарні з надрукованою бібулою, а вечером появлявся з новою, прийшов несподівано в полудне і сказав тільки:

— Забирайте, що можете і розходіться зараже.

Всі очі піднялися від друкарських каст на него і зараз потім спішно оббігли цілу кімнату. За десять хвилин не було вже нікого, касті порожні, бібула забрана. Зникнули, щоб десь у невідомому пункті знову зібратися. Птах лишився самий. Почав барикадувати вікна і двері. Положив на столі два револьвери системи "Сміс", але військового типу, отже дванадцятьстрільні, потім ніж і сокиру. Глупий випадок. Того дня було страшно ховзько. Поховзнувся. Випустив пачку. Мотузок розірвався, все розлетілося. Хотів збирати. Але наблизився стійковий і якийсь агент, якого пізнав по характеристичному виразі очей. Кинувся тікати. Так, у цілій дільниці його знали, хоч про ніщо не підозрівали. Знали де живе. Наведе поліцію на товаришів. Вспів їх ще остерегти, але сам вже не вирветься. Їхніх облич не знають так, а його покаже кожна дитина під одним ударом нагайки. Отже кінець. Та лишився останній акт. Не дасть так легко взяти себе. Зовсім не дасть себе взяти. З черги розложив на столі пачку з набоями. Крізь отвори в дошках віконниці, які давно приготував, можна брати на приціл на досить далеку віддаль. Дверей забарикадованих штабами і шафами не виважують так легко, буде впрочім стріляти ще в другій кімнаті.

Потягнуло за дзвінок. Птах виглянув

крізь щілину у вікні. Дім окружила жандармерія і поліція. На коні старшина. Птах вицілів і стрілив. Старшина впав з коня, а ланцюг облоги в одній хвилині розприснув на всі сторони. Тепер чути стукіт до дверей. Знову тиша. Птах виглянув крізь щілину. Що ж то? Пішли собі? Доповнив набій і ждав Минуло пів години. Нагло розляглася сальва, а кілька куль наскрізь повертіло віконницю і відбіло від протилежної стіни, аж пісок посипався. Птахови вдалося крізь щілину доглянути по противній стороні площі відділ війська, що в друге прикладав кріси до лиць. Птах скоро відсунувся на бік. Грянула нова сальва. Пів віконниці вилетіло. Птах пробував прищипитися зза муру, але віддаль була за велика. Тимчасом повторився стукіт до дверей. Вже дерево тріщить. Гатять топорами. Птах пристанув за одвірками. Барикада подається. Вже видно у вилоті якісь лиця. Птах пустив стріл з руки. Стріляв по мистецьки. Короткий зойк, переполох—а після того прапильні кроки маршу піхоти. Ледви успів краще сховатися за муром, коли через виліт знову грянула сальва. Знову зиркнув до вікна. Ага, зачуються під муром. Птах схилився трохи вперед. Стрілив раз, другий, третій, четвертий. Мірив цільно і швидко—успіх був за кожним разом. Але й вони не дармували. Кулі літають по всій кімнаті. Птах відкладає оден револьвер, бере другий. Вертає до вікна, не бачить нікого. Вихилється—а в тім зі стриху дому, що по противній стороні площі, впав стріл, цільний стріл, бо куля попала Птахові в саме чоло. Автоматично стягнув язичок револьверу, стрілив кудись у воздух і повалився без життя на долівку.

Стрілянина не перенялася одначе так скоро. Довкола трупів Птаха творилася калюжа. Продіравлювали того трупа нові кулі, острілювано помешкання систематично, як поле бою з укритим там ворогом. Бо революціонер, то "хитра штука". Причався десь як звір і з укриття вкусить... Тож коли вкінці по якій пів години від-

важилися вдертися до помешкання, Птах вже добре захолов, а в димі, що заповнив кімнату, ледви могли його знайти на долівці. Така була завзятість, що його ще чоботиськами копали і товкли прикладами. На місце події їздили вищі достойники. Перетрусили ціле помешкання, оглянули в ньому кожну дрібницю. Птаха відвернули лицем до гори... Дві ексцеленції в шапках на голові і у викладаних футром плащах вдивлялися в то незвичайне, птиче лице, а одна ексцеленція сказала до другої:

— Шалений чоловік.

Друга-ж відмовила першій:

— Спитатиб Льомброза: геній чи божевільня?

Вахмайстер, що клячів біля трупа і піддержував голову Птаха, щоб ексцеленції могли їй краще приглянутися, викривив лице до ідіотичного зальотного усміху і сказав: — Свиня революційна, ва-ше сіятельство...

Ексцеленції віддуги губи на знак незадоволення, а одна з них відвертаючись сказала:

— Але хіба він тут не був самий?

Це питання порушило всіх. Зароїлися. Де решта? Втікли? Як і коли втікли? Куди втікли? Вітрець непевності подув на всіх. Ексцеленції швидко зібралися і вийшли. За ними повиходили другі, нараджувалися ще в сінях, потім на вулиці. Потім ексцеленції доволі спішно відіхали, а в здобутому помешканні лишилися на варті тільки кілька жовнів і простягнений на долівці Птах, нерухомий, холодний вже — скришене звено — але такий спокійний, наче той кулею проверчений мозок думав ще, а думаючи бачив очима душі нове помешкання, нові касти і якогось нового Птаха, що кожного ранку виходить з надрукованою біблією, а вечером вертає зі свіжою...

А. П.

Большевицька пропаганда в Канаді

Давна, передвоєнна царська Росія зі своєю тенденційною ідеєю "славянства" оздобленою кличами славянської великодержави "казьонної" православної віри під омофором "белаго батюшки" царя, вела дуже завзяту боротьбу-пропаганду серед славянських народів бувшої Австрії, як також політику протекторату (опіки) над балканськими славянськими народами. В дійсності під плащиком всеславянської ідеї крилися суто московські заборчі пляни опанувати Царгород і Дарданелі, загарбати в свої руки славянські землі, які були під пануванням Австро-Угорщини і Німеччини станути твердою ногою на континенті Європи і протиставити свою авійсько-монгольську культуру європейській західній цивілізації.

В Галичині, Закарпатській Україні, Буковині як також між Чехами і Словаками

дуже завзято працювала Росія у формі пропаганди "єдинаво рускаво народа" і "православної вери". Всім нам відомі діла московської пропаганди в формі москофілства, котре ще остало до сьогодніх хоча без найменшої ідейної опори як вигибаюча фактивність піддержувана польським і чеським урядами. Дуже влучно характеризує російський панславизм Т. Г. Масарик в книжці "Світова Революція", його відношення до славянських народів, як також висвітлює неприхильні погляди держав Антанти особливо Англії і Франції на російсько-всеславянське месіанство.

З напливом української імміграції до Канади і Америки вистарчило царському російському урядови вислати туди православну місію, яка зробила для Росії великі прислуги. Російські митрополити-єписко-

ли, чи то легальні чи самозванчі, як Николай, Тихон, Арсеній Чихонцев (архимандрит в Канаді), Платон, Александр. Неміловський і інші начали на ліво і на право святити в попи галицьких дячків і паламарів які вели під покришкою православія русифікаторську роботу. Вправді в повадненнє російського царату, російські православні місії утратили моральну і матеріальну опору і нині є на дорозі фактичного деморалізаційного розкладу і близькі до цілковитого упадку.

До війни Росія входила за одну з найсильніших мілітарних держав в Європі. З вибухом світової війни на Росію покладали її союзники цілі надії, але в кінці Росія одна з перших упала під тягарем війни і внутрішнім розкладом революції.

Упала царська Росія зі своїм всеславянським месіянством, настала нова Росія з новим месіянством "інтернаціоналу". Ось як влучно характеризує Т. Г. Масарик російську революцію: "Москалі, а також більшовики є дітьми свого царизму; він їх виховував і формував століттями, їм пощастило усунути царя, але не усунули царизму. Мають царський уніформ, хоч носять його на виворіт, а Москаль зуміє носити на виворіт, як відомо, навіть чоботи." Що до диктатури пролітаріату Т. Г. Масарик сказав: "Більшовицька диктатура впливає з некритичної, цілком не наукової непомилності" режим, що боїться критики й признання думаючих людей, є (єо ірво) неможливим". Др. Дмитро Донцов в книжці "Що таке інтернаціоналізм" характеризує дуже влучно московське месіянство: "Росія створила цілу купу інтернаціональних доткрин. Спершу це було "правдиве християнство" потім - "славянство", нарешті — "правдивий соціалізм", що непомітно відслонувався як євразійство. Це були її інтернаціональні доткрини, але на кожній з них стояло, мов залізом вирізьблене: "Правдиве християнство — це Я!" "Славянство — це Я!", "Правдивий соціалізм — це Я!", "Правдиве братерство народів і правдивий ін-

тернаціоналізм — це Я!" (стор. 7.)

Маємо дуже ясні докази як ферментували галицькі москофіли коли не стало царя, як одним махом пера москофільська ча сопию "Воля Народу" а теперішній "Сельроб" ауукраїнізувалися. Як скоро і богато "галицьких русских" з "неделіства" перескочило в "червоні". Такі самі відносини були в Канаді і Америці.

Московська пропаганда ширена москофілами до війни була опанувала певну скількість української суспільності, що серед тодішніх відносин можливим. До цього сприяла навіть австрійська влада, яка була в руках поляків. Звісний є польський клич: "пусьціть русіна на русіна". По упадку царизму, маси, які були отуманені московською пропагандою славянства, без великих труднощів вдалося опанувати новим московським агентам большевизму. Так званий український большевизм має своє генетивне (родове) походження в особовім складі, як також по цілім своїм змісті від передвоєнних москофілів. Для певної скількості українців існувала і тепер існує "напів містична Росія", без огляду, чи вона була молилась біла а тепер червона. Це все наслідки рабського закріпощення української нації, яких ми до цієї пори не успіли знищити між українцями.

Багато характеристичних даних має большевизм в Канаді. Ця відмінність повстає в наслідок суспільного угруповання замешкуючих народів, як також законних меж цієї держави. Завданням московського комінтерну є в кожній державі основати комуністичну партію, без огляду, чи в легальний спосіб, чи нелегальний, як авангард ніби до викликання "всесірної революції". Комуністична партія в Канаді існує зовсім легально. Члени партії, це по більшій часті люди українського походження, які своїм генетичним походженням по найбільшій часті бувши маскофіли, відтак жиди, філяндці і кількох англійців. Об'єкт організованого ділення комуністичної партії в Канаді це "Workers Unity

League," котра підлягає Red International of Labor Unions, ' , а ця Третюю Інтернаціоналю в Москві (Чи не королівський родовід?!), як також так звані "Українські Робітниче-Фармерські Домн, Робітниче Запомагове Товариство, недавно зорганізоване ТОДОВИРНАЗУ (товариство допомоги визвольному рухові на Західній Україні) і всякі інші підвідали як розгалуження цих товариств. Подавляючу більшість в тім цілм зборі большевизму в Канаді становлять люди українського походження.

В дальшм тягу цієї статті буде мова тільки про большевиків українського походження, бо они є фактично тою опорою на якій базується вся большевицька пропаганда в Канаді, як також вони по приказу Москви стараються поборювати український національний розвиток в Канаді та в Старім Краю.

Большевизм в Канаді, а радше експозитур платних агентів московського комінтерну, не можна уважати як щось природного, яке зросло на ідейних основах, втворене природними умовами. Це твір, якого головним органічним середником до життя є "юдин гріш" і за ті гроші працює зорганізована певна кліка агентів московського комінтерну. За доказами, що большевики одержують з Москви гроші, не треба дуже довго шукати, хотия це є ніби законспірованою большевицькою тайною. По донесенням англійської часописі "Фрі Пресс" із серпня ц. р. в руках державних властей є докази про одну московську посилку в сумі \$18.000. В в'язку з цим арештовано дев'ятох тов. лідерів в Торонто і в коротці відбудеться судова розправа на підставі §98 кримінального кодексу.

Дуже характеристичний звіт з діяльності організації ТУРФДім за час 1930 - червня 1931. Касієри, котрі уклали касове замкнення рахунків за той час, чогось то забули поставити в рубриці розходів суми заплаченого податку і лайсенсу (концесії) за більш як 100 товариських будинків. З заключеного виходить, що шило ви-

лізло в мішку і з того можна робити висновки, що або пролетарська Москва заплатила цей податок, або буржуазна Канада подарувала.

Большевицьку пресу в українській мові "Українські Робітничі Вісті", "Фармерське Життя", "Робітниця", Бойова Молодь" і за "Більшовизацію" розсилають большевики у великій кількості на поодинокі адреси, зовсім безплатно. Між фермерами й робітниками швендається велика кількість платних агентів. В Канаді є свобода слова і часописі не підлягають цензурі, але є друга цензура перед котрою большевики мають респект, є цензура політбюро комінтерну в Москві, тому большевицькі газети у своїх звідомленнях із засади брешуть, все прибільшують цифри, розмальовують в надто брехливім тоні економічні відносини в Канаді, взагалі стараються в пресі представити московським начальникам все в рожевому світлі, будьтоби в Канаді "большевицька революція" вже близько. Звісно, від успіхів їх праці, залежні дальші грошеві "подаєння" в Москві. Одну особливу прикмету мають большевицькі агенти, а іменно: дуже чогось не люблять особистої критики в пресі. Скритувати в пресі когось з лідерів за його неконуністичні "аделки", то большевицькі агенти підіймуть у відповідь такий непогамований рев немовби цілий світ валився; але за критику самого комунізму, то дуже часом з легким серцем вибачають — вдаючи, що не чули і не бачили. В тім то представ ляється ціла суть наймитів.

Большевицькі агенти у своїй пропагандивній роботі дуже часто підшивають під українське ім'я і тим іменем завжди заступаються, будьтоби вони також українці. При кожній нагоді стараються послуговуватися українськими національними кличками і їх використовувати для своїх цілей. Як факт, може послужити агітаційна промова підчас концерту бувшого учителя комунізму в Ріджайні, Саск., тов. Гнатюка, який між іншим сказав: "ми були скрізь, ми будували Народні Домн і ми

Іх лишили, бо побачили, що нам не по дорозі з тими панками. Ми відтак побудували робітничі доми і як раз тут ми розвинули свою працю в різних культурних напрямках, ми підняли своє національне ім'я та дали доказ народові в якого оточенні ми знаходимося, що ми не є жадні "галішмени", як вони колись нас прозивали а Українці гідні свого імені".

Коли на Україні відбувався процес проти "Союзу Визволення України", тоді большевицькі агенти в Канаді по своїх домах уряджували віча, на яких представляли "неймовірні страхиття" які мали зробити Ефремів і другі. Ухвалювано навіть резолюції, щоби пролетарський суд в Харкові покарав смертю членів "Союзу Виз-

волення України". Вже до цілковитої друноти докотилися большевицькі агенти, коли в наслідок саботажної акції УВО, в Галичині поляки зачали пацифікацію. Тоді агенти підняли крик, що УВО на спілку з поляками пацифікує робітників і селян на Західній Україні". Очевидно, що агенти такою безглуздою політикою пошилися в дурні. Взагалі большевицька преса в Канаді виступає проти українського національного руху аж надто енергійно, а одинокий її атакуючий аргумент, це лайка. Вони вже виробили свого рода термінологію відповідних слів, як пр. "жовто-блакеть", "неньколюбці" і др.

(Докінчення буде)

ЛИСТ

До Головної Управи Української Стрілецької Громади:—

Я нище підписаний, отцим листом повідомляю Вас, що я відїжджаю До Старого Краю, то прошу заперестати висилати мені часописи. Тішуся і жаль мені покидати Канаду а головню нашу організацію У. С. Громаду і жалую що я не міг більше щось для неї придбати, але я з неї скористав багато, за що складаю як найсердечнішу подяку всім тим робітникам що не жалують праці на так велике діло.

То-ж прощаюсь з Вами дорогі Товариші, будьте здорові і витривалі в тій боротьбі за кращу долю Українського Народу. І дай Боже щоби прапор У. С. Громади вже в короткім часі повівав в столиці Князя Льва, та щоби наші мрії здійснилися вже якнайскорше. Я від себе буду всім говорити в Старім Краю, що не самі ми а там далеко за океаном в чужій землі є ще вірні сини безталанної Неньки України, котрі тільки чекають на голос Сурми, щоби злетіти на поміч своїм братам.

Кріпимся і єднаймося до великого діла, бо час недалекий, щоби нас не застав не приготованих і-посварених, бо розправа буде кровава і наш прапор Самостійної України не сміє вже ніколи впасти, хіба

на наші кістки.

То-ж ще раз здоровлю Головну Управу Української Стрілецької Громади і всіх Стрілецьів та прихильників нашої справи.

Здорові Були!

Ваш незабутий товариш і друг

П. С.

НА ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД РІДНОГО

КРАЮ від 1-го Серпня до 15-го жовтня зложили слідуючі жертводавці:—

ПО \$19. 80. А. Сенчук збірка.

По \$17.75. Г. Тарасюк. збірка.

По \$ 5.00. Др. А. Цимбалістий.

По \$ 2.00. Г. Шкабарніцький, І. Тішко, В. Чабан, С. С., І. Й. Савчук.

По \$1. 15. А. Артишко, збірка.

По \$1. 00. П. А. Шевчук, Мороз, І. Верещак, Г. Ковалишин, П. Сороцький,

П. Парій, М. Бавус, І. Микитюк, І. Стратійчук.

По \$0. 50. Андрухів, Марінчак, І. Паничок.

По \$0. 25. А. Проць, М. Машталірі, І. Ронський.

Разом \$65. 95.

Всім збирачам і жертводавцям складає Головна Управа УСГ. щирю подяку, що не жалують свого труду і жертв на так взнеслу ціль.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!**Розбудову Нації****Орган Проводу Українських
Націоналістів**виходить кожного другого місяця
подвійним числомМістить ідеологічні, філософічні,
політичні, історичні, господарські,
військові, літературні та інші статті,
спомини учасників української виз-
вольної боротьби, огляди міжнарод-
ної політики, світового господар-
ства, життя на всіх українських зе-
млях і життя Українців на чужині та
звідомлення з діяльності Організа-
ції Українських Націоналістів.Передплату у висоті \$1.50 річно
приймає:**"КАЛИНА"**

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ!**Літопис Червоної Калини****Ілюстрований журнал, виходить кож-
ного місяця**Містить історичні та побутові стат-
ті з часів нашої визвольної війни. О-
писує живим і легким стилем історич-
ні події наших визвольних змагань.**Передплата на рік \$2.00****Передплату слати на адресу:****"КАЛИНА"**

BOX 2121

WINNIPEG, MAN.

**Ваша жертва на Босній Фонд прискорює
визволення Рідної Батьківщини з під во-
ражою окупанщини.****СКЛАДАЙТЕ ЖЕРТВИ НА БОЄВИЙ
ФОНД РІДНОГО КРАЮ****ШЛЯХАМИ НА СОЛОВКИ В. Юрченка.**В цій книжці автор, колишній повста-
нець, учасник визвольних змагань, опісля
радянський урядовець — описує револю-
ційні події на Великій Україні, жахливі пе-
реживання в большевицьких тюрмах та
тернистий шлях на Соловки.**ПЕКЛО НО ЗЕМЛ**Це продовження книжки Шляхами на Со-
ловки, даліші спомини В. Юрченка «В Усе-
влоні ОГПУ» (на Соловках) та втеча звід-
тіль. Це низка страхіть «Усеволону» (уп-
равління северних лагерей особого на-
значення ОГПУ), людської каторжан-
ської праці засланих та незвичайно ціка-
вий малюнок пригод підчас 5. 000-кіло-
метрової втечі в диких нетрів болот да-
лекої півночі.

Ціна обох книжок брош. \$1.50

В оправі \$2.00

Повищі книжки можна набути в кооп.

"КАЛИНА" 153 МкГрегор Стр.

Winnipeg, Man.

Карта ЗамовленняТих, що бажають замовити місяч-
ник "СТРІЛЕЦЬКІ ВІСТИ", прохає-
мо виповнити цю картку та вислати
до нашої адміністрації.Прохаю вислати часопис "Стрі-
лецькі Вісти" на понищу адресу, а в
залученню посилаю передплату в су-
мі 1 долара.

Імя і назвиско

Почта

Провінція

**Читайте і передплатуйте тижневик
"УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС"**Виходить в Перемишлі, Галичина. Річна пе-
редплата \$2.50 Передплату слати до кооп.
"КАЛИНА" Box 2121, Winnipeg, Man.

Українська Стрілецька Кооператива

“КАЛИНА”

має на складі найновіші видання кооперативи “Червоної Калини” у Львові і продає по дуже приступних цінах. Видання “Червоної Калини” — це твори учасників визвольних змагань українського народу.

	Опр.	Брош.		брош.
Перші стежі.....	\$1.25	0.75	Глум	0.35
Джингісхан	.75	0.50	В огні	0.75
Чорні Рядки	1.00		Оттак собі	0.40
Спомини Шухевича 5 томів			Грішник	0.40
в гарній оправі	5.00		Договір з Денікіним	0.25
Зірка	1.00		Сюта	0.25
Вадим	1.00	0.60	Між молотом а ковалом	0.25
Щоденник Чикаленка		1.75	Політика принципальна	
Спомини Петрова 3 т.	3.00	1.80	і опортуністична	0.25
Берестейський мир	1.50	1.00	За рідне гніздо	0.20
Курилася доріженька		0.60	Що таке інтернаціоналізм	0.15
Перед навалю		0.60	Белз, Буск, Звенигород	0.10
Чорторий		0.60	За український Львів	0.20
Квіти і кров		0.60	Перемисьль	0.10
На згарищах		0.60	Теребовля	0.10
Видиш брате мій	1.00	0.60	Хмельницький у Львові	0.10
Партизани 2 томи	2.00	1.20	На вічну Ганьбу Польщі	0.55
Кожухів	1.00	0.60	Гуцульський Курін	0.75
Галаган, спомини 4 т.	4.00	2.80	Спомини Дорошенка 4т.....	1.25
Світова революція 2 т.		3.50	Гіркий то сміх	1.00
На чорній дорозі	1.00	0.60	Товариші сміху.....	0.45
Чета крилатих		0.75	Люде і блазни 2 т.	1.00
Хрестний огонь		0.60	Марево війни	0.30
Життя і пригоди Цяпки		0.75	Ждала, ждала козака	0.25

Крім повище наведених видань “Червоної Калини” маємо на складі всі другі видання зі всіх галузей української літератури, включаючи театральні і музичні твори.

Книжки висилаємо на замовлення за попереднім надісланням грошей.

На СОД книжок не висилаємо

Всі книгарні в Канаді дістають книжки на тих самих умовах, на яких побирали книжки впрост з кооперативи “Червона Калина” у Львові.

Замовлення просимо посилати на слідуючу адресу:

Ukrainska Kooperatywa “KALYNA”

BOX 2121 ~

WINNIPEG, MAN або 158 McGREGOR ST.